

Şubatın Güncesinde 29

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Şubat 2020

Bildikleri ile avunuyor mevsim, savurdıklarını sunduğu yeryüzünde yolu kesişirken nidalarla...

Somurtan bir kelim saklı mizacında güneşin madem ve satır aralarına sığınan eklem yerleri şiirlerin, hüznü gömülüyor.

Katıksız seven mazlum ve hüznü makamı; kayrasında günün, öğüttüğü içler acısı bir de meftun dizeler...

Ve işte şairin güncesi eksileceğine günlere savrulan.

Mizacında saklı olsa da mevsimin kırık güftesi, debdebeli aşklar öğütlüyor aşk meleği ve iplik iplik gözyaşlarına sığınan ucube imgeler bir hoyrat bir de hasar zamanı içine gömülen başak taneleri.

Aşkın hünkârı madem şiirler, şair olmaya ne hacet severken içinden gelenleri derlerken notalar dahi yetmez bestesine hicranın, gün yüzlü analar şafağı giyinip de sığındığı ezanlarda düşe kalka geçen ömrün hesabını yapmadan ve sadece Rabbinde dönük yüzü hele ki Allah katında meylettiği huzura binaen, köpüren dalgalardan sakınıp da özünü gözlerinde çağlayan mevsimin iri nameleri.

Sağanağın da vardır hüznü ve sağdırcı rahmetle kuşandığı asalet ve kopamadığı İlahi Adalet.

Düş mahkûmları yâd ederken dünü, yarından medet bekleyen yeni doğmuş bir bebek gibi sığınırken göğsüne anne mizaçlı her gölgeyi dahi bellemişken merhamet gibi...

Hakkın rahmetine vakıf gökyüzü, sandalların salındığı denizler ve efkârın bam teline basan yaygaralar ve kükreyen sözcükleri uysallaştıran şairin dingin yüreğine duyduğu özleme biat bir ırmaktan ulaşan kıyıları, derdest imgelerin sağalttığı bir yalın şiir gibi ve gizini gözünden sakınan sefil şair, aşkın hizaya getireceği bir evrenin de hayalini kurar da kurar hele ki varamadığı o yaka belli ki şehir gibi ayrı düşmüş iki sevgili iki hazin yaka aslında aşkın makûs talihi İstanbul'a yakışan derya bir sevda kuşukları dahi yok sayan bir vecize hele ki gaipten gelen sevinci giyen yeni bir mısra.

Tırnakları ile kazıdığı hayalet şiirler.

Tutuşan yüreğin de meftun olduğu yaşamaya dair hüznü bile katık yapan rahmete övündüğü kadar dünüyle kimine göre şehre de şaire de yakışmayan o bitimsiz hüznü.

Bir kaykay belki de üzerine çıktığı her duygu, savururken saçlarını dizelerin diz dize bile oturamadığı

sevdanın hayallerinden arınan kavruk yürek; sevdalı kelimeler hele ki endamına yenik düştüğü evren.

Sancılı bir var oluş kökünde hiçlik.

Yokluğa dair tezahürat yüklenen şapkadan çıkan tavşanlar.

İllet bir terennüm belki de bahşedilen iblise sırtını dönen iyilik ve ilham perileri, satırların şevki ile içi de için için ezilen ölümcül bir hassasiyet ki doz aşımından hüznün katıksız abandığı yüreği ve dalyalarca umut dolu bulut bırakırken nefesini ve nemini İstanbul'un sevdalı göğünde uçuşan kırlangıç kanatlarına hayran bir bilinmez ki aşka da şaire de kök söktüren her hece.

Lanetin ötelediği bir masumiyet ise asla geri durmaz ve geçiş hakkı tanımaz: ne melteme ne hasreti giyinen yanık tenli güneşe ve devinen her satıra da baskı yapar muhalif güçler ve tanrısı olmayan yıldızlar ve metruk düşler elbette beynamaz satırlardan alırken intikamını sefil iblis bir göğe çivi çakar bir de yürekleri bombalar aşkın hicvine aldırış etmeden toplar da yandaşlarını.

Kerametini ilmi.

Aşkın tılsımı.

Umudun gücü.

Efkârın da sonu mu yoksa Mart'a saatler kala bir beylik güzergâh mı Şubat'ın artık güncesinde belki de 29'un laneti satırlara sızan irin gibi lakin illa ki galip gelecek aşk, asalet ve iyilik.

Güneşin doğuşunu müjdeleyen Mart'ın ilk gününe hasret bir maviden çıkıp da yola beyhude satırlar ve bitimsiz dualar öylesine yüklenir ki hasreti ve umudu, şair olmaya ne hacet yeter ki giyinsin aşkı her kelimeler ve her insan ve elbet ortak paydada buluşacak tüm insanlık.

Kefil olansa şairin yüreği.

Bedeller ödeyen de yerkürenin bitimsiz hasreti.

Elbet yarına elbet gök kubbeye ve Rabbine sığınan ve sadık heceler bir nebze de olsa dokunmak adına huzura giyerken hüznü heybesinden taşan efkârı ve sevdayı yâd ederken esintisi ile baharın da cemresi elbet düşecek metruk gölgelere ve illa ki hizaya gelecek insanlık ve son bulacak zulüm.

Maktuller ve mustarip kılınan sefil kimlikler.

Mazlumun da ahı nasıl ki kalmaz yerde...

Seğirten hüznün, semiren insanlık ve palabıyık acılar bir nebze de olsun ne olur rüştünü ispatlasın umutlar ve katlanan acıları yok sayıp da düşsün cemreler tüm asaleti ile esir alsın düzeni ki düzensizlikten bitap düşmüş çocuklar, mazlum yürekler...

Bedeli ağır olsa da yaşamın mümkün mü umudu kesmek yarınılardan?

Hani olur da güneş kocaman bir tebessümü armağan eder insan ayırt etmeden severken de yürekler çağlayan hüzne değil mutluluğa selam veren kelam ve şair hatırına...

Zor olmasa gerek ve beklemek.

Seken kör kurşun sebebiyet vermeden yeni bir yitime.

Kelebek ömürlü rüyalardan alalım bari düşen neyse payımıza: mademki umut ve sevgi şiar edindiğimiz hele ki gönyesi ömrün kırık olsa da yükseltelim çitayı insanlık hatırına ve kaybolan maziye de yâd edelim yarına erişmenin bir hayal olmadığını da ispat edelim elbette kendimizce sever ve ç/ağlarken İlahi Ateşin ve Aşkın peşinde...